

Sygn. akt II PK 163/12

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 12 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa W.O.

przeciwko Regionalnej Izbie Obrachunkowej w O.

o odszkodowanie z tytułu dyskryminacji,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lutego 2013 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 2 lutego 2012 r., sygn. akt [...]

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 21 października 2011 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w O. – w sprawie z powództwa W.O. przeciwko Regionalnej Izbie Obrachunkowej w O. o odszkodowanie z tytułu dyskryminacji –

zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 39.379,50 zł tytułem odszkodowania; umorzył postępowanie co do żądania dalej idącego wobec cofnięcia w części powództwa oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu.

Podstawę faktyczną wyroku Sądu Rejonowego stanowiły następujące ustalenia. Powód – na podstawie aktu powołania z dnia 2 września 1998 r. dokonanego przez Prezesa Rady Ministrów w trybie art. 15 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych - od 10 września 1998 r. został zatrudniony w Regionalnej Izbie Obrachunkowej w O. na stanowisku członka kolegium. Etatowymi członkami kolegium pozwanej Regionalnej Izby Obrachunkowej są: powód W.O., A.T. oraz K.S. Do obowiązków etatowych członków kolegium należy kontrolowanie i badanie uchwał organów gmin oraz innych dokumentów gmin będących w kompetencjach nadzorczych kolegium w zakresie ich zgodności z prawem oraz współpraca z Wydziałem Analiz oraz Wydziałem Kontroli w zakresie prowadzonych prac analityczno-badawczych. Od członków kolegium wymaga się aktywnego uczestnictwa w działalności szkoleniowej i publikacyjnej prowadzonej przez izbę, sporządzania opinii prawnych i ekspertyz oraz udzielania konsultacji prawnych inspektorom izby.

Powód W.O. ukończył Akademię Ekonomiczną, posiada tytuł magistra inżyniera ekonomiki i organizacji przemysłu chemicznego. W trakcie zatrudnienia u strony pozwanej ukończył szereg kursów w tym m.in. kurs „Rachunkowość podmiotów gospodarczych” przygotowujący do zawodu samodzielnego księgowania, uczestniczył w szkoleniu „Zasady orzekania i postępowania w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych”. W.O. otrzymał dwie nagrody: jedną za 15 lat pracy w Regionalnej Izbie Obrachunkowej, drugą za wzorowe wykonywanie obowiązków pracowniczych, przejawianie inicjatywy w pracy oraz podnoszenie jej wydajności i jakości. A.T. jest prawnikiem, poza ukończeniem studiów prawnych ukończył aplikację prokuratorską i złożył egzamin prokuratorski. Jest wpisany na listę radców prawnych przy OIRP w O. Ponadto jest doktorantem Instytutu Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk Prawnych oraz Rzecznikiem Dyscypliny finansów publicznych. Jest specjalistą z zakresu finansów publicznych oraz współpracownikiem wydawnictw B., P.

K.S. jest prawnikiem, wykładowcą Uniwersytetu [...] z zakresu systemu finansowo – budżetowego jednostek samorządu terytorialnego. Ukończyła m.in. cykl szkoleń organizowanych przez Ministerstwo Finansów uzyskując przygotowanie pedagogiczne do prowadzenia zajęć dydaktycznych dla pracowników administracji skarbowej, a także uczestniczyła w szkoleniu z zakresu podatków bezpośrednich. Ponadto pełni funkcje zastępcy Rzecznika Dyscypliny finansów publicznych oraz orzeka w Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych; jest również członkiem Stowarzyszenie Prawa finansowego „A.”.

W okresie od 1 lipca 2007 r. do 30 czerwca 2010 r. powodowi przekazano do badania 2. 274 uchwał i zarządzeń jednostek samorządu terytorialnego, w tym w okresie od 1 lipca 2007 r. do 31 grudnia 2008 r. 1.229, w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r. 705 a od 1 stycznia 2010 r. do 30 czerwca 2010 r. 340. A.T. za ten sam okres przekazano 2.407 uchwał i zarządzeń jednostek samorządu terytorialnego w tym w okresie od 1 lipca 2007 r. do 31 grudnia 2008 r. 1. 227, w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r. 752 a od 1 stycznia 2010 r. do 30 czerwca 2010 r. 378. K.S., która jest członkiem kolegium od 19 września 2008 r. – w okresie od 1 lipca 2007 r. do 31 grudnia 2008 r. przekazano 232, w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r. 740, a od 1 stycznia 2010 r. do 30 czerwca 2010 r. 432 spraw. A.T. przeprowadził w okresie od 1 lipca 2007 r. do 30 czerwca 2010 r. dziesięć szkoleń z zakresu finansów publicznych a K.S. sześć. W tym samym okresie powód nie przeprowadził żadnego szkolenia. W okresie od 1 lipca 2007 r. do 30 czerwca 2010 r. A. T. (także K.S.) wykonał i opublikował kilka prac analityczno badawczych z zakresu działalności regionalnych izb obrachunkowych. Powód w tym samym okresie nie wykonał oraz nie opublikował żadnej pracy analityczno badawczej z zakresu działalności regionalnych izb obrachunkowych. Wiedza i doświadczenie K. S. oraz A. T. są wyższe niż w przypadku powoda. Powód ma najdłuższy spośród wszystkich członków kolegium staż pracy (18 lat). Staż pracy A. T. jest krótszy od powoda o 5 lat, a K.S. o 12 lat. Powód otrzymywał najniższe wynagrodzenie wśród etatowych członków kolegium. Etatowi członkowie kolegium w okresie od 1 lipca 2007 r. do 31 grudnia 2007 r. otrzymywali następujące wynagrodzenie zasadnicze: A.T.- 4.363,79

zł, W.O.- 3.412, 02 zł, w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. A.T. - 4.868,32 zł, W.O.- 3.857,91 zł, natomiast w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. A.T.- 4.965,68 zł, W.O.- 3.935,06 zł, K.S.- 4.647,12 zł. Dysproporcja w wysokości miesięcznych wynagrodzeń powoda i A.T. w okresie od 1 lipca 2007 do 31 stycznia 2007 r. wynosiła 951,77 zł, w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. - 1.010,41 zł, w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. 1.030,62 zł, natomiast obecnie dysproporcja utrzymuje się również na poziomie 1.030,62 zł. W okresie od 1 lipca 2007 r. do 30 czerwca 2010 r. różnica pomiędzy wynagrodzeniem zasadniczym A.T. a wynagrodzeniem powoda wyniosła 36.386,70 zł. W okresie od 1 lipca 2007 r. do 30 czerwca 2010 r. W.O. wypłacono kwotę 27.010,64 zł tytułem dodatku stażowego, A.T. kwotę 17.835,67 zł a K.S. kwotę 11.371,43 zł. Gdyby wynagrodzenie zasadnicze powoda było ustalone w takiej samej kwocie jak w przypadku A. T., powód otrzymałby dodatkowo w okresie od 1 lipca 2007 r. do 30 czerwca 2010 r. kwotę 11.739,10 zł tytułem dodatku stażowego, dodatkowego wynagrodzenia rocznego oraz nagrody jubileuszowej.

Sąd Rejonowy stwierdził, że obowiązująca w stosunkach pracy zasada równego traktowania (zakaz dyskryminacji) znajduje umocowanie w przepisach prawa międzynarodowego, Konstytucji RP oraz Kodeksu pracy. Sąd Rejonowy powołał się na wyjaśnienia interpretacyjne Sądu Najwyższego, że dyskryminacja w sferze zatrudnienia rozumiana jest jako bezprawne pozbawienie lub ograniczenie praw wynikających ze stosunku pracy albo nierównomierne traktowanie pracowników ze względu na kryteria dyskryminacyjne, a także przyznawanie z tych względów niektórym pracownikom mniejszych praw niż te, z których korzystają inni pracownicy, znajdujący się w takiej samej sytuacji faktycznej i prawnej. Nie narusza natomiast zasady równości usprawiedliwione i racjonalne zróżnicowanie (dyferencjacja) sytuacji prawnej podmiotów ze względu na różniącą je cechę istotną (relewantną). Dyferencjacja sytuacji prawnej pracownika może być usprawiedliwiona uzasadnioną, racjonalną cechą relewantną. Dyskryminacją jest bowiem tylko nierówne traktowanie pracownika znajdującego się w takiej samej sytuacji faktycznej i prawnej, które spowodowane jest zakazanym kryterium (wyrok SN z dnia 29 marca 2011 r., I PK 231/10, M.P. Pr. 2010/8/423). Zakaz

dyskryminacji pracowników w zakresie wynagrodzenia za pracę wynika z art. 18^{3c} k.p. Pracownik dochodzący odszkodowania z tytułu naruszenia przez pracodawcę zasady równego traktowania pracowników w zakresie wynagrodzenia za pracę powinien wykazać, że wykonywał jednakową pracę lub pracę jednakowej wartości, co pracownik wynagradzany korzystniej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006 r., I PK 97/06 - OSNP 2007/17-18/251). Pracodawca zaś, jeżeli chce się uwolnić od odpowiedzialności, powinien wykazać, że było to spowodowane niezależnymi od niego, zgodnymi z prawem i uzasadnionymi względami, które nie mają charakteru dyskryminacyjnego (art. 18^{3b} § 1 k.p.).

W sprawie bezsporne było, że wynagrodzenie zasadnicze powoda było niższe niż wynagrodzenia pozostałych etatowych członków kolegium. W konsekwencji to na pracodawcy spoczął ciężar przeprowadzenia dowodu, że takie zróżnicowanie wynagrodzenia tych pracowników było uzasadnione w świetle dopuszczalnych i usprawiedliwionych kryteriów.

Zasady wynagradzania etatowych pracowników Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej zostały uregulowane w ustawie z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 ze zm.) ze zm.). Ustawa ta wskazuje w art. 26a ust. 5, że wynagrodzenie zasadnicze prezesa izby, jego zastępców i etatowych członków kolegium stanowi wielokrotność kwoty bazowej, której wysokość określa ustawa budżetowa. Jednocześnie w zdaniu drugim tego przepisu ustawa stanowi, że wysokość wynagrodzenia różnicowana jest ze względu na staż i pełnioną funkcję oraz liczbę jednostek nadzorowanych przez daną regionalną izbę obrachunkową. Zgodnie z § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 20 lutego 2004 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej zasad wynagradzania pracowników regionalnych izb obrachunkowych, wymaganych kwalifikacji oraz zasad ustalania ryczałtu, diet i zwrotów kosztów podróży pozaetatowych członków kolegiów izb (Dz.U. Nr 85, poz. 428 ze zm.) wielokrotność kwoty bazowej dla ustalenia wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego dla prezesa, zastępcy prezesa i etatowych członków kolegium pokazuje tabela stanowiąca załącznik nr 1 do rozporządzenia. Z tabeli tej wynika, że wynagrodzenie zasadnicze etatowego członka kolegium może być kształtowane w przedziale według współczynnika od 2,1 do 3,4.

Strona pozwana w toku procesu wykazywała, że powoda charakteryzowało mniejsze zaangażowanie w pracy, a ilość i jakość świadczonej przez niego pracy była niższa niż w przypadku pozostałych członków kolegium. Powód był oceniany jako pracownik, którego wiedza i doświadczenie są niższe niż pozostałych etatowych członków kolegium. Twierdzenie takie znalazło potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Powód w porównaniu z innymi etatowymi członkami kolegium przeprowadził mniejszą liczbę kontroli, a z racji braku wykształcenia prawniczego nie wykonywał tych zadań, które takiego przygotowania wymagały. K. S. i G. T. wykazywali ponadto większą niż powód inicjatywę w zakresie dokształcania się, rozwijania swoich umiejętności – przez prowadzoną działalność naukowo - dydaktyczną i publikacyjną. Ponadto osoby te pełniły dodatkowe funkcje rzeczownika dyscypliny finansów publicznych, a A. T. dodatkowo jest radcą prawnym, co czyni go pracownikiem bardziej wszechstronnym. Wskazane osoby prowadziły także - odmiennie niż powód - działalność szkoleniową, co było jednakże realizowane w ramach umów cywilnoprawnych, a przez to nie może być przedmiotem oceny w ramach zasad wynagradzania w stosunku pracy.

Zdaniem Sądu Rejonowego pomimo, że praca powoda była niżej oceniana w porównaniu z pozostałymi etatowymi członkami kolegium, to w okolicznościach niniejszej sprawy nie było dopuszczalne zróżnicowanie zasad wynagradzania tych pracowników przez ustalenie wynagrodzenia zasadniczego powoda na niższym poziomie. Wprawdzie na gruncie ogólnej regulacji, wynikającej z art. 18^{3a} - do art. 18^{3c} k.p. takie kryteria jak jakość, wartość świadczonej pracy, rozmiar wykonywanych zadań czy też zaangażowanie pracownika są dozwolone i pozwalają na zróżnicowanie wynagrodzenia pracowników, to jednakże zasada ta nie ma zastosowania w przypadku etatowych członków kolegium regionalnych izb obrachunkowych, których zasady wynagradzania zostały uregulowane w sposób „swoisty” w art. 26a ust. 5 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych. Przepis ten ma charakter *lex specialis* względem Kodeksu pracy, a zatem, w zakresie uregulowanym w tym przepisie, przepisy Kodeksu pracy nie będą miały zastosowania (art. 5 k.p.). Wykładnia językowa wskazanego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że wynagrodzenie etatowego członka Kolegium RIO może

być różnicowane wyłącznie w oparciu o wskazane w tym przepisie kryteria, których katalog jest zamknięty. Ustawodawca nie użył tu zwrotu „w szczególności”, a zatem wyliczenie ma charakter wyczerpujący. Regulacja z art. 26 a ust. 5 ustawy sprowadza się zatem do zawężenia katalogu prawnie dopuszczalnych kryteriów różnicowania wynagrodzenia. Inne kryteria (choćby dopuszczalne na gruncie kodeksu pracy) należy w tym szczególnym przypadku uznać za niezgodne z prawem i dyskryminujące. W art. 26 a ust. 5 zdanie 2 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych ustawodawca posłużył się pojęciem „wynagrodzenie” co oznacza, że przepis odnosi się do wynagrodzenia rozumianego szeroko (wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatki). Nie ma przesłanek do tego, aby obejmować zakresem jego zastosowania tylko dodatki do wynagrodzenia zasadniczego. Art. 26a ust. 5 zdanie pierwsze posługuje się pojęciem „wynagrodzenie zasadnicze”, a w zdaniu drugim tego przepisu ustawodawca posłużył się szerszym pojęciem „wynagrodzenie”. Oznacza to, że celem ustawodawcy było objęcie zakresem normowania art. 26 a ust. 5 zdanie drugie wynagrodzenia rozumianego szeroko, czyli wszystkich jego składników.

W ocenie Sądu Rejonowego przedstawionej wykładni nie sprzeciwia się treść rozporządzenia Rady Ministrów z 20 lutego 2004 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej zasad wynagradzania pracowników regionalnych izb obrachunkowych, wymaganych kwalifikacji oraz zasad ustalania ryczałtu, diet i zwrotów kosztów podróży pozaetatowych członków kolegiów izb. Przede wszystkim rozporządzenie to jako akt niższej rangi, nie może zmieniać zasad wynikających z ustawy. Wprawdzie rozporządzenie przewiduje „widełkową” możliwość ustalenia wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego dla prezesa, zastępcy prezesa i etatowych członków kolegium, tym niemniej, w ocenie Sądu, nie oznacza to rozszerzenia swobody pracodawcy w zakresie kształtowania wynagrodzenia pracowników poza zasady wynikające z art. 26 a ust. 5 ustawy. Oznacza to, że różnicowanie wynagrodzenia zasadniczego w ramach widełek w przedziale od 2,1 do 3,4 może nastąpić wyłącznie przy zastosowaniu trzech wskazanych w art. 26 a ust. 5 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych kryteriów: stażu pracy, pełnionej funkcji oraz liczby jednostek nadzorowanych przez daną regionalną izbę obrachunkową. Liczba jednostek nadzorowanych jest w zasadzie stała dla

działającej na określonym terytorium regionalnej izby obrachunkowej, natomiast różnicuje działalność regionalnych izb obrachunkowych w skali kraju i w takim zakresie stanowi okoliczność uzasadniająca zróżnicowanie wynagrodzenia między pracownikami różnych izb w kraju. Ponieważ liczba jednostek nadzorowanych jest niezmienna dla danej izby, to okolicznościami uzasadniającymi różnicowanie wynagrodzenia etatowych członków kolegium w tej izbie są wyłącznie staż pracy i pełniona funkcja.

W ocenie Sądu Rejonowego przedstawioną wykładnię językową powołanych przepisów potwierdza wykładnia celowościowa. Zgodnie bowiem z art. 15 ust. 7 ustawy członkowie kolegium w zakresie realizacji zadań nadzorczych i funkcji kontrolnych są niezawiśli i podlegają jedynie ustawom. Realizacji zasady niezawisłości etatowych członków kolegium służą takie regulacje jak w szczególności wynikająca z art. 15 ust. 5 zasada zatrudnienia na czas nieokreślony, czy też gwarancja stabilizacji zatrudnienia wynikająca z art. 15 ust. 9 ustawy. Podobny cel realizuje także art. 26 a ust. 5 ustawy, który wprowadza tego rodzaju ograniczenia w zakresie zasad kształtowania wynagrodzenia tej kategorii pracowników, które wykluczają możliwość opartego na dowolności różnicowania wysokości wynagrodzenia. Takie kryteria jak staż pracy, funkcja, liczba jednostek nadzorowanych mają charakter obiektywny, sprawdzalny, a dla ich stwierdzenia nie trzeba odwoływać się do elementów ocennych, co gwarantuje etatowym członkom kolegium stabilizację finansową.

Zdaniem Sądu Rejonowego żadne z kryteriów określonych w art. 26 a ust. 5 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych nie uzasadniało ustalenia wynagrodzenia zasadniczego powoda na niższym poziomie niż w przypadku pozostałych etatowych członków tego kolegium. Wysokość wynagrodzenia powoda była ustalana na podstawie kryteriów pozanormatywnych nie uregulowanych w ustawie o regionalnych izbach obrachunkowych. Stosowane przez pracodawcę kryteria różnicowania wynagrodzeń członków kolegium nie były przewidziane przez przepisy prawa, nie miały w nich oparcia a zatem były niedozwolone (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., II PK 14/07).

Pracownik, wobec którego została naruszona zasada równego traktowania w zakresie wysokości wynagrodzenia, ma prawo żądać odszkodowania w wysokości

różnicy między wynagrodzeniem, jakie powinien był otrzymywać, a wynagrodzeniem rzeczywiście otrzymywanym (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 2007 r., I PK 242/06 – OSNP 2008/7-8/98). Podstawą roszczenia jest art. 18^{3d} k.p. Sąd Rejonowy przyjął, że zasądzone na rzecz powoda odszkodowanie obejmowało różnicę za cały sporny okres między wynagrodzeniem zasadniczymi wraz z dodatkami, które powód powinien był otrzymać (czyli przy założeniu, że wynagrodzenie zasadnicze powoda było równe wynagrodzeniu zasadniczemu wypłacanemu A. T.), a rzeczywiście mu wypłaconym. Opierając się na wyliczeniach przedłożonych przez pozwanego Sąd uwzględnił w całości roszczenie powoda zmodyfikowane na ostatniej rozprawie.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Rejonowego wniosła strona pozwana – Regionalna Izba Obrachunkowa w O..

Wyrokiem z dnia 2 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko zaskarżonego wyroku, że kluczowe znaczenie dla oceny zasadności powództwa ma treść przepisu art. 26 a ust. 5 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych. Wykładnia tego przepisu dokonana przez Sąd Rejonowy nie budzi wątpliwości, zwłaszcza w zakresie akcentowania różnicy pomiędzy pojęciami „wynagrodzenie zasadnicze” oraz „wynagrodzenie”. Określenie „wynagrodzenie za pracę” użyte przez ustawodawcę np. w art. 78 § 1 k.p., obejmuje zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądowym wszystkie jego składniki, a więc m.in. dodatek stażowy oraz dodatek funkcyjny. Sąd drugiej instancji – dzieląc w tym zakresie stanowisko Sądu pierwszej instancji – przyjął, że możliwość różnicowania wysokości wynagrodzenia jako całości dotyczy wyłącznie wysokości dodatku stażowego zależnego od stażu pracy oraz dodatku funkcyjnego, którego otrzymanie uzależnione jest od pełnienia funkcji prezesa bądź zastępcy prezesa izby. Różnicowanie wysokości wynagrodzenia zasadniczego ograniczone jest do pracowników różnych izb obrachunkowych na terenie kraju, ponieważ liczba jednostek nadzorowanych przez daną izbę jest niezmienna. Zdaniem Sądu drugiej instancji dokonanie wykładni językowej art. 26a ust. 5 ustawy

jest wystarczające i nie ma potrzeby przywoływania przepisów przewidujących podobne mechanizmy płacowe. Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko zaskarżonego wyroku w zakresie wykładni celowościowej, co do tego, że ustawodawca ograniczając w pewnej mierze swobodę pracodawców odnośnie możliwości kształtowania wysokości wynagrodzenia członków kolegiów izb obrachunkowych, miał na uwadze ich niezawisłość (art. 15 ust. 7 ustawy), a brak możliwości kierowania się elementami ocennymi przy ustalaniu poziomu wynagrodzeń stanowi dodatkową gwarancję tej niezawisłości. Zdaniem Sądu drugiej instancji strona pozwana bezprawnie ustaliła wysokość wynagrodzenia zasadniczego powoda na niższym poziomie niż w przypadku pozostałych etatowych członków kolegium. Sąd drugiej instancji wskazał natomiast na to, że odmiennie niż Sąd pierwszej instancji ocenia kwestię wykazania przez pozwaną, że przyznanie powodowi niższego wynagrodzenia zasadniczego nie naruszyło wprost normy określonej w - art. 18^{3c} k.p., gdyż „strona pozwana w toku procesu wykazała, że powoda charakteryzowało mniejsze zaangażowanie w pracy, a ilość i jakość świadczonej przez niego pracy była niższa niż w przypadku pozostałych członków Kolegium”. W ocenie Sądu drugiej instancji stanowisko pozwanej w tym zakresie wskazujące na „empiryczne źródło” zróżnicowania wysokości wynagrodzenia etatowych członków kolegium pozostaje jednak w zasadniczej sprzeczności z faktem, że K.S. w momencie powołania na stanowisko etatowego członka kolegium otrzymała wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 4.556,01 zł, a więc zdecydowanie wyższej niż otrzymywana przez powoda obecnie, tj. po kilkunastu latach pracy w charakterze etatowego członka kolegium. Ponadto pozwany pracodawca nie miał możliwości dokonania oceny w momencie podjęcia zatrudnienia przez K.S., że jakość jej pracy jest zdecydowanie wyższa niż jakość pracy powoda – w konsekwencji decyzja pracodawcy w tym zakresie była całkowicie arbitralna. Taka sama sytuacja występuje w przypadku A.T., który poza krótkim początkowym okresem zatrudnienia otrzymuje wynagrodzenie zasadnicze w wyższej kwocie niż powód. W konsekwencji Sąd drugiej instancji przyjął, że pozwana naruszyła także w art. 18^{3c} § 1 k.p. Ustawodawca kształtując w art. 26a ust. 5 ustawy ograniczenie możliwości różnicowania wynagrodzenia etatowych członków kolegium, przyjął bowiem w ten sposób, niejako a priori, że osoby te wykonują jednakową pracę.

Wyrok Sądu Okręgowego (w całości) strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W ramach pierwszej podstawy skargi (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) zarzucono:

a) błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 26a ust. 5 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 ze zm.) przez przyjęcie, że wynagrodzenie etatowych członków kolegium regionalnych izb obrachunkowych może być różnicowanie tylko ze względu na kryteria określone w tym przepisie;

b) błędną wykładnię art. 15 ust. 7 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych przez uznanie, że zasada niezawisłości doznałaby ograniczenia, gdyby wynagrodzenie etatowego członka kolegium było różnicowane ze względu na inne jeszcze kryteria niż wymienione w art. 26a ust. 5 ustawy;

c) błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 1 k.p. przez uznanie, że przyznanie przez pozwaną powodowi niższego wynagrodzenia naruszyło wprost art. 18^{3c} k.p.;

d) błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 18^{3d} k.p. w związku z art. 18^{3b} § 1 k.p. przez przyznanie powodowi odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu.

W ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) zarzucono naruszenie:

- art. 382 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. przez pominięcie wyników postępowania dowodowego przed Sądem pierwszej instancji w postaci pominięcia części zebranego przez Sąd pierwszej instancji materiału dowodowego oraz przez dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych niż Sąd pierwszej instancji na podstawie tego samego materiału dowodowego bez wskazania, z jakich przyczyn zdaniem Sądu drugiej instancji Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej oceny dowodów, tj. z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów;

- art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez nieumieszczenie w treści uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji relacji ze sposobu dokonania odmiennych ustaleń faktycznych niż Sąd pierwszej instancji, co uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу Sądu drugiej instancji.

Skarżąca wniosła o: uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania; na wypadek, gdyby podstawa naruszenia przepisów postępowania okazała się nieuzasadniona, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy tj. o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji w zakresie pkt I i II przez oddalenie powództwa, a ponadto zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, za obie instancje według norm przepisanych. W przypadku orzekania co do istoty sprawy skarżąca wniosła o: zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kwoty 40.279,50 zł. tytułem spełnionego świadczenia na podstawie zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji i wyroku Sądu pierwszej instancji; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Pierwsza z podstaw rozpatrywanej skargi zawiera zarzuty niewłaściwego zastosowania wskazanych przepisów prawa materialnego. Rozpatrzenie tych zarzutów musi uwzględniać relacje (subsumcyjne) do ustalonych okoliczności faktycznych. Stąd też w pierwszej kolejności należało zbadać zarzuty drugiej (procesowej) podstawy skargi ażeby ustalić czy te zarzuty nie podważają prawomocności (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.) ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku.

Zarzuty procesowej (drugiej) podstawy skargi okazały się bezzasadne.

Stosownie do art. 382 k.p.c. Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Zarzut naruszenia tego przepisu (w związku z art. 233 § 1 k.p.c.) został oparty na twierdzeniu jakoby Sąd drugiej instancji dokonał – jak to określono w uzasadnieniu skargi – całkowicie odmiennych ustaleń faktycznych. Jednakże – w świetle uzasadnienia zaskarżonego wyroku – twierdzenie skarżącego o odmienności podstaw zaskarżonego wyroku w porównaniu do podstaw wyroku

Sądu pierwszej instancji jest zupełnie bezpodstawne. Wbrew głównemu założeniu skargi, co do którego autor skargi nie zawarł nawet niezbędnego ustalenia na czym założona sprzeczność podstaw wyroków obu instancji miałaby polegać, z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyraźnie wynika, że Sąd drugiej instancji podzielił – wbrew rozpatrywanej przez ten Sąd apelacji pozwanego – ustalenia faktyczne (podstawę faktyczną) i oceny z zakresu interpretacji i zastosowania przepisów stanowiących podstawę prawną wyroku Sądu pierwszej instancji. To na tle zaakcentowanych podstaw wyroku Sądu pierwszej instancji Sąd Okręgowy odniósł się „odmiennie” jedynie do „kwestii ewentualnego wykazania przez pozwaną, iż przyznanie powodowi niższego wynagrodzenia zasadniczego nie naruszyło wprost normy określonej w art. 18^{3c} k.p.”. W kwestii tej – jak wynika jednoznacznie z jej wyjaśnienia w dalszym ciągu uzasadnienia wyroku – Sąd Okręgowy opierając się na dokonanych ustaleniach w pierwszej instancji i niewyłączając – wbrew sugestii skarżącego – żadnych „części” materiału dowodowego, „zwrócił uwagę” na okoliczność niezasadności stanowiska strony pozwanej jakoby zróżnicowanie wynagrodzeń zasadniczych członków Kolegium wynikało na tle mniejszego zaangażowania w pracy a także niższej ilości i jakości pracy świadczonej przez powoda. Wskazując na ustalone fakty dotyczące wyraźnie wyższego ustalenia wynagrodzeń pozostałych członków kolegium już na progu ich zatrudnienia, Sąd Okręgowy „zważył”, że źródłem przedmiotowego zróżnicowania nie mogło być porównanie ilości i jakości pracy między członkami kolegium. W takiej ocenie Sądu drugiej instancji nie ma niczego niewłaściwego, w szczególności nie została ona podjęta na podstawie jakichś nowych faktów, które nie zostały rozpatrzone i ustalone w postępowaniu. Jeżeli można tu mówić o jakiejś „odmienności”, to nie odnosi się ona do faktów, ale do ich oceny w relacji do ustaleń subsumcyjnych z zakresu prawa materialnego. Sąd drugiej instancji z faktów ustalonych wyprowadził ocenę, poprzednio niezauważoną, dotyczącą – jak to określono – źródłowych motywów zróżnicowania wynagrodzeń. Przedstawienie tej oceny jest zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i jest ono wystarczająco przekonywujące. Bezzasadny w związku z tym jest także drugi zarzut podstawy procesowej, dotyczący art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. W tym przypadku, podobnie jak w odniesieniu do zarzutu pierwszego, autor

skargi przedstawioną argumentację opartą na bezpodstawnym, uczynionym przez siebie założeniu, jakoby wyrok nie zawiera relacji „ze sposobu dokonania odmiennych ustaleń faktycznych niż Sąd pierwszej instancji”.

W zakresie zarzutów materialnoprawnej podstawy skargi kasacyjnej wyłania się zagadnienie wykładni wskazanych w skardze przepisów ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych – czy stwarzają one normatywną podstawę dla zasady niezróżnicowania wynagrodzeń zasadniczych etatowych członków Kolegium określonej izby obrachunkowej.

Art. 26a ust. 5 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych stanowi, że wynagrodzenie zasadnicze prezesa izby, zastępcy prezesa izby oraz etatowych członków kolegium stanowi wielokrotność kwoty bazowej, której wysokość ustaloną według odrębnych zasad określa ustawa budżetowa. Wysokość wynagrodzenia różnicowana jest ze względu na staż i pełnioną funkcję oraz liczbę jednostek nadzorowanych przez daną regionalną izbę obrachunkową.

Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku, podobnie jak Sąd pierwszej instancji – o czym była mowa w części sprawozdawczej niniejszego uzasadnienia – uznał, że powołany przepis zawiera szczególne (*lex specialis*) określenie zasad wynagradzania wskazanych w nim pracowników regionalnych izb obrachunkowych. Specjalne uregulowanie dotyczy zasady ograniczonego różnicowania wynagrodzenia, zasady, zgodnie z którą różnicować wynagrodzenie można wyłącznie z powodów wyraźnie (w katalogu zamkniętym) określonych – tj. ze względu na staż i pełnioną funkcję oraz liczbę jednostek nadzorowanych przez daną regionalną izbę obrachunkową.

Powyższe stanowisko Sądy obu instancji uzasadniły wynikami analizy językowo-logicznej tekstu przepisu ale powołały się także na to, że uzyskany rezultat jest odpowiedni do niezależnego statusu członków kolegium zagwarantowanego w art. 15 ust. 7 ustawy.

Stanowisko zaskarżonego wyroku kwestionuje Regionalna Izba Obrachunkowa w O.. Jej zdaniem oprócz kryteriów różnicowania wynagrodzeń określonych w art. 26a ust. 5 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych można różnicować wynagrodzenia członków kolegium ze względu na kryteria ustalone w Kodeksie pracy (art. 78 k.p.) oraz w ustawie z dnia 16 września 1982 r.

o pracownikach urzędów państwowych(art. 21 ust. 1). W związku z tym – zdaniem skarżącego – dopuszczalne było różnicowanie wynagrodzeń poszczególnych członków kolegium na skutek uwzględnienia przez pracodawcę kwalifikacji oraz jakości pracy każdego członka. W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazuje się na błąd Sądu polegający na interpretacji art. 26a ust. 5 ustawy bez uwzględnienia wykonawczego do tej ustawy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 lutego 2004 r. (Dz.U. Nr 31, poz. 264 ze zm.). Tymczasem – według autora skargi – określenie w rozporządzeniu wykonawczym, zróżnicowanej tabeli wielokrotności kwoty bazowej dla etatowych członków kolegium (od 2,1 do 3,4) oznacza, że warunkiem skorzystania przez pracodawcę z uprawnienia do wyboru zróżnicowanej stawki jest sięgnięcie do niewymienionych w art. 26a ust. 5 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych kryteriów ustalania wysokości wynagrodzenia. Z kolei ustalenie różnej wysokości wynagrodzenia ze względu na kwalifikacje i jakość pracy nie może być uważane za sprzeczne z zasadą niezawisłości członków kolegium.

Po rozpoznaniu zarzutów materialnoprawnej podstawy skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy, uznał że są one bezzasadne.

Wbrew skardze, powołane w niej przepisy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów, nie stwarzają usprawiedliwionej podstawy dla sugerowanego odejścia od wyników interpretacji logiczno-językowej i interpretacji systemowej przepisów ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych.

Oceniając relacje pomiędzy ustawą a rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej, zasad wynagradzania pracowników regionalnych izb obrachunkowych, wymaganych kwalifikacji oraz zasad ustalania ryczałtu, diet i zwrotu kosztów podróży pozaetatowych członków kolegiów izb (powołanego dalej jako rozporządzenie albo rozporządzenie wykonawcze) należy w pierwszym rzędzie uwzględnić oczywiste na tle hierarchii źródeł prawa, pierwszeństwo i normatywną powagę regulacji ustawowej.

Rozporządzenie jest aktem wykonawczym do ustawy; ma rozwijać i konkretyzować zasady ustawowe w zakresie tzw. upoważnienia delegacyjnego dla Prezesa Rady Ministrów. Nie można zakładać, że rozporządzenie o którym tu

mowa, wyłamuje się z ograniczeń aktu wykonawczego i samodzielnie kreuje zasady wynagradzania członków kolegium bez względu na uregulowania ustawowe. Niczego istotnego w odniesieniu do podstawowego stosunku między ustawą i zawartym w niej upoważnieniu dla regulacji wykonawczej nie zmienia pozornie ogólna, czy nawet blankietowa treść upoważnienia. W art. 26a ust. 6 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych Prezes Rady Ministrów został upoważniony między innymi do określenia zasad wynagradzania etatowych członków kolegium izby. Choć w tym upoważnieniu mowa jest o określeniu zasad wynagradzania bez jakiegokolwiek ich uściślenia, to wymagane (por. art. 92 ust. 1 Konstytucji RP) wytyczne uszczegóławiające treść przekazanej Prezesowi Rady Ministrów kompetencji mogą być zrekonstruowane na podstawie regulacji, które są w ustawie i które dotyczą zakresu spraw przekazanych do uregulowania szczegółowego. Tak więc interpretacja uregulowań zawartych w rozporządzeniu nie może odrywać się od regulacji ustawowej w tym odnoszącej się do zagadnienia rozpatrywanego w sprawie, zasady ograniczonego różnicowania wynagrodzenia etatowych członków kolegium.

Wbrew zarzutom skargi kasacyjnej interpretacja, na której opiera się zaskarżony wyrok, jest prawidłowa nie tylko w odniesieniu do zasady ustawowej, ale także w odniesieniu do jej konkretyzacji w rozporządzeniu wykonawczym. Ustawowe uregulowanie, w obu zdaniach art. 26a ust. 5 ustawy, określa wysokość wynagrodzenia prezesa izby, zastępcy prezesa izby oraz etatowych członków kolegium. Cała ta regulacja wskazuje jednoznacznie, co trafnie zauważyły Sady pierwszej i drugiej instancji na to, że wysokość wynagrodzenia wskazanych w ustawie pracowników stała się domeną regulacji normatywnej z pozostawieniem ograniczonego tylko zakresu ustalania tych wynagrodzeń na zasadach ogólnych, przez strony stosunku pracy. Jednoznaczne jest przede wszystkim zdanie drugie art. 26a ust. 5 ustawy określające wszystkie przyczyny dopuszczalnego różnicowania wynagrodzenia.

Podzielając trafność podstawy prawnej zaskarżonego wyroku, także co do przedstawionej w uzasadnieniu wyroku konsekwencji niezawisłości członków kolegium w zakresie realizacji zadań nadzorczych i funkcji kontrolnych (art. 15 ust. 7 ustawy), warto zwrócić uwagę na zaznaczoną w powołanym przepisie cechę

deklarowanej w nim niezawisłości członków kolegium, mianowicie, że „podlegają jedynie ustawom”. Jest to istotny element definiujący status prawny członków kolegium, charakteryzujący się podległością jedynie ustawom; tym samym celom służy przedmiotowa regulacja wysokości wynagrodzeń członków kolegium, dla których już w ustawie określa się zasady wynagrodzeń i normatywnie ustala się jedynie dopuszczalne przyczyny różnicowania wynagrodzeń, ażeby wyłączyć „w zakresie realizacji zadań nadzorczych i funkcji nadzorczych” wpływ innych czynników np. oceny i preferencji organów izb reprezentujących uprawnienia pracodawcy.

Przechodząc na grunt rozporządzenia wykonawczego należy zwrócić uwagę na to, że w żadnym z przepisów tego rozporządzenia nie określono – inaczej niż w ustawie – powodów (kryteriów) różnicowania wynagrodzenia członków kolegium. W żadnym razie – wbrew argumentacji skarżącego – dopuszczenia innych kryteriów, innych niż te, które wymienia art. 26a ust. 5 ustawy, nie możnaby doszukać się w tym, że dla wynagrodzenia zasadniczego etatowego członka kolegium przewidziano niejednakową tabelę wielokrotności kwoty bazowej. Rozporządzenie byłoby sprzeczne z upoważnieniem ustawowym – o czym była mowa wyżej – gdyby przewidywało uprawnienie pracodawcy (prezesa izby obrachunkowej) kształtowania, według własnej oceny wysokości wynagrodzenia członków kolegium. Jednakże żadnej takiej regulacji w rozporządzeniu nie ma. Natomiast znaczenie przedmiotowych „widełek” tabeli wielokrotności kwoty bazowej należy wiązać z kryteriami ustawowymi. W odniesieniu do członków kolegium wchodzi w rachubę różnicowanie wynagrodzenia ze względu na staż (co jest realizowane poprzez dodatek służbowy) i ze względu na „liczbę jednostek nadzorowanych przez daną regionalną izbę obrachunkową”. Do tego ostatniego dopuszczalnego kryterium różnicowania wynagrodzeń członków kolegium należy odnieść określoność wielokrotności kwoty bazowej jako podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego członków kolegium. Jest tu miejsce na budżetowy rozdział środków na wynagrodzenia członków kolegium w skali całego kraju – zróżnicowany właśnie ze względu na ustawowo określony wzgląd dotyczący liczby jednostek nadzorowanych, różnej dla poszczególnych regionalnych izb obrachunkowych. Natomiast w wypadku rozpoznawanym, a więc w odniesieniu do określonej

regionalnej izby obrachunkowej, odpada już dopuszczalność różnicowania wynagrodzeń zasadniczych członków kolegium. Każdy z nich ma bowiem identyczny status prawny i identyczny co do zasady zakres obowiązków, pochodny od struktury organizacyjnej izby nadzorującej określoną liczbę jednostek podlegających nadzorowi.

Regionalna Izba Obrachunkowa w O. w uzasadnieniu rozpatrywanej podstawy skargi nietrafnie akcentuje nieuwzględnienie w zaskarżonym wyroku różnych kwalifikacji i różnej oceny poziomu pracy poszczególnych członków kolegium. W tym punkcie skupia się odrębność i specjalność normatywnego określenia wysokości wynagrodzenia członków kolegium. Ogólne zasady ustalenia wynagrodzenia przez strony stosunku pracy, na przykład te określone w art. 78 § 1 k.p. co do odpowiedniości wynagrodzenia do rodzaju wykonywanej pracy i kwalifikacji wymaganych przy jej wykonywaniu, a także ilości i jakości świadczonej pracy – znajdują wyraźne, dostosowane do statusu prawnego członków kolegium, odrębne i wystarczająco szczegółowe unormowanie w przepisach odrębnej ustawy, zasadnie zdefiniowanych w zaskarżonym wyroku w kategorii *ius specialis*. Kwalifikacje pracownika w tym szczególnym uregulowaniu oczywiście są również uwzględnione. Status prawny członka kolegium uzależniony jest bowiem od spełnienia określonych w ustawie warunków kwalifikacyjnych. Jeżeli jednak ktoś uzyskuje status prawny członka kolegium dlatego między innymi, że spełnia wymagania – co do kwalifikacji – niezbędne do „regulacji zadań nadzorowanych i funkcji kontrolnych”, to dla wysokości jego wynagrodzenia nie ma znaczenia to, że oprócz wymaganych, ma jeszcze jakieś inne przymioty osobiste. Ustawa szczególna obiektywizuje możliwość zróżnicowania statusu prawnego członków kolegium pod względem wysokości wynagrodzenia tylko do wymienionych trzech przyczyn, które dotyczą sytuacji wymiernych. Istotą (*ratio legis*) tego szczególnego uregulowania jest więc wyłączenie oceny organów pracodawcy, z natury mającej charakter subiektywny, jako przesłanki kształtowania wysokości wynagrodzenia członków kolegium.

Konsekwencją prawidłowej interpretacji odrębnej regulacji prawnej wysokości wynagrodzenia członków kolegium regionalnych izb obrachunkowych według zasady równości wynagrodzenia zasadniczego członków tej samej izby jest

słusznie w zaskarżonym wyroku przyznana powodowi ochrona równego traktowania w zatrudnianiu na zasadach art. 18^{3d} Kodeksu pracy. Powód – jak ustalił Sąd – otrzymywał, sprzeczne z ustawą, z naruszeniem omówionego wyżej względnego zakazu różnicowania wysokości wynagrodzenia członków kolegium regionalnej izby obrachunkowej, wynagrodzenie niższe, a więc zaniżone, w porównaniu z pozostałymi członkami kolegium. Nietrafnie zarzuca skarżący, że nie zachodzą przesłanki zastosowania art. 18^{3b} § 1 k.p., gdyż – jego zdaniem – nie zostało ustalone, że zachodzi różnicowanie przez pracodawcę sytuacji powoda „z jednej lub kilku przyczyn określonych w art. 18^{3a} § 1 k.p.”. Wbrew argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu skargi ustalony w sprawie stan faktyczny jest odpowiedni dla zastosowania powołanych przepisów.

Określone w Kodeksie pracy skutki naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu podlegały zastosowaniu bo Regionalna Izba Obrachunkowa w O. zasadę tę naruszyła przez to, że sprzecznie z prawem, z naruszeniem określonych przepisów ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych i przepisów rozporządzenia wykonawczego, zaniżała powodowi wynagrodzenie należne w wysokości (w zakresie wynagrodzenia zasadniczego) takiej jak pozostałych członków kolegium. Naruszenie wynikającej z przepisów prawa powinności równego traktowania w zakresie wynagrodzenia za pracę podlega kwalifikacji dyskryminacji w zatrudnieniu w rozumieniu art. 18^{3b} w związku z art. 18^{3a} § 1 k.p. Ten ostatni przepis nie definiuje przejawów dyskryminacji (naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu) w zamkniętym katalogu określonych przyczyn. Należy uznać, że przyczyną dyskryminacji w zatrudnieniu – choć bezpośrednio w art. 18^{3a} § 1 k.p. nie wymienioną – jest naruszenie statusu prawnego członka kolegium i nieprzyznanie mu wynagrodzenia według zasad status prawny zabezpieczających.

Z ustaleń zaskarżonego wyroku wynika, że dyskryminowanie powoda pod względem wysokości wynagrodzenia odnosiło się bezpośrednio do statusu prawnego powoda jako członka kolegium. Inni członkowie kolegium uzyskiwali bowiem wyższy niż powód wynagrodzenie nie ze względu na porównanie ilości i jakości pracy, ale ze względu na przymioty osobiste (kwalifikacje), które pracodawca oceniał wyżej niż kwalifikacje powoda. Wniosek ten – o czym była

mowa już mowa w uzasadnieniu dotyczącym procesowej podstawy skargi – uzasadniały fakty ustalania wyższego wynagrodzenia innym członkom kolegium na progu ich zatrudniania, gdy nie było jeszcze podstaw do dokonywania porównań z pracą powoda. Jeżeli jednak powód spełniał warunki kwalifikacyjne wymagane dla statusu prawnego członka kolegium, to różnicowanie wynagrodzenia z przyczyn sprzecznych z ustawą zapewniającą każdemu członkowi kolegium prawo do tej samej wysokości wynagrodzenia, stanowiło w konsekwencji dyskryminację powoda jako członka kolegium. W tej sytuacji – wbrew zarzutowi skargi – należało uznać, że pracodawca nie udowodnił, że kierował się obiektywnymi powodami w rozumieniu art. 18^{3b} § 1 zdanie ostatnie k.p.

Z przedstawionych przyczyn uznając, że skarga kasacyjna Regionalnej Izby Obrachunkowej w O. nie miała uzasadnionych podstaw Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z art. 398¹⁴ k.p.c.

/tp/